

Jésus, Verdens Frelser

Daggry

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE

Jesus, Verdens Frelser

„Og du skal kalde hans navn Jesus“. Matt. 1:21.

Aldrig før i menneskehedens historie har der været et så stærkt behov for en kompetent regent, for en, som var i stand til at løde jordens hadbesmittede nationer ud af selvishedens og håbløshedens strømme og ind i tillidens og velviljens sunde atmosfære, uden hvilken der ikke kan blive varig fred på jorden og ingen sikkerhed hverken for den enkelte eller nationerne.

Der er mange fremtrædende helte, hvis navne og gerninger glimrer på historiens sider, men ingen af disse havde så udviklede forhold at behandle, som de, der præger verden idag, deres problemer var heller ikke så talrige. Idag er næsten hver nation et „problembarn“, og desuden har hver nation sine egne indre problemer at tumle med, på hvilke ingen synes at finde tilfredsstillende løsninger. Man fortæller os, at det, verden har brug for, er et „*peermenneske*“, der kan føre den ud af det kaos, der har udviklet sig som resultat af to verdenskrige i løbet af en generation, men hvor en sådan fører findes, er der ingen, der tør udtale sig om.

I Bibelen har Skaberem forsynet sit folk med en oversigt af hans plan for verdensfreden. Hans ord åbenbarer i sikre Udtryk, at *Jesus* er hovedet i de guddommelige arrangementer til velsignelse for folket. Englenes sang den nat, *Jesus* blev født, er nok til at bekræfte dette, for de betegnede ham som *verdens frelser*, og den *Ene*, hvorigennem Guds velbehag mod den døende slægt ville blive åbenbaret. Ved den lejlighed profeterede englenerne også, at der ville komme *fred på jorden gennem Jesus*.

Men hvem er *Jesus* og hvorledes er hans karakteristisk? Hvilke grunde har vi, der får os til at tro, at han opfylder alle de egenskaber, der er nødvendige for den *Ene*, hvem det vil lykkes at genindføre freden i den

kaotiske verden idag. Den eneste måde, hvorpå vi kan finde svar på disse spørgsmål, er ved at undersøge nogle af de mange profetier og løfter i Guds ord, som taler om ham og om hans kvalifikationer til at udfylde den plads, hans himmelske fader — Skaberens — har overdraget ham i den guddommelige plan. Når vi gør dette, vil selve Guds plan, som den er åbenbaret Jesus, udfolde sig for os i al dens herlige harmoni og skønhed.

Og „Ordet blev Kød“.

Jesus havde en før-menneskelig tilværelse. Denne kendsgerning er tydelig fra Johs. Evang. 1:1—3. Imidlertid har en ukorrekt oversættelse af dette sted forvirret mange angående Jesu personlighed. I den almindelig-bibeloversættelse føres tanken hen på, at Jesus og hans himmelske fader er en og samme person. Den omtalte fejlagtige oversættelse siger: „Og ordet var Gud“. Den græske tekst lyder således: „Og ordet var en Gud“.

I det ny testamente er det græske ord „theos“ det eneste, der er oversat til Gud. Sommetider passer det på Skaberens, sommetider på hans søn Jesus, og sommetider på falske guder. I II. Korintlier 4:4 passer det faktisk på djævelen, idet Paulus betegner ham som „denne verdens gud“. I Johs. evang. 1:1 er dette ord brugt to gange. Een gang passer det på Jehovah, Skaberens, og een gang på hans søn, som i sin før-menneskelige tilværelse blev kaldt „Logos“ eller „Ordet“ hos Gud. I rigtig oversættelse lyder Johs. evang. 1:1 således: „I begyndelsen var Ordet og Ordet var hos Guden og Ordet var en gud“. Ja, i sandhed en gud, en mægtig gud, men ikke „den almægtige Gud“.

I Johs. evang. 1:14 læser vi, at „Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som en enbåren søn har den fra sin fader, fuld af nåde og sandhed“. I bibelen er det åbenbaret som et fundamentalt træk i Guds plan, at Logos blev kød, d. v. s. at han blev overført til et jordisk menneskes tilstand. I Hebræerne 2:9 og 14 får vi at vide, at den guddommelige hensigt med dette var, at han skulle dø som et menneske for verdens synd.

I Johs. evang. 6:51 finder vi Jesu egen forklaring på spørgsmålet, og han siger her, at han vil give sit kød for verdens liv. Jesu offer for menneskeheden trådte i stedet for fader Adams forspildte liv. Paulus' resonnement på dette punkt er: „Thi ligesom alle dør i Adam, således skulle også alle levendegøres i Kristus.“ I I. Tim. 2:6 forklarer apostelen, at Jesus gav sig selv til en *genløsnings betaling for alle*, og det græske ord, der er oversat ved „*genløsnings betaling*“ betyder „*tilsvarende pris*“.

Guds store genløsningsplan igennem Kristus er den plan, der krævede, at hans enbårne søn skulle blive kød i fuldkommenhed, for at han i dø-

den kunne blive en stedfortræder for *Adam's* forfejlede liv og således sørge for, at *Adam* og alle hans børn, hele slægten, kunne undslippe evig død. Således døde *Jesus* for hele menneskeslægten.

Alle i verden ser med beundring på, når en eller anden opofrer sig for *Næsten* og erkender det værdifulde heri, når det drejer sig om dem, der skal regere over et folk. Alle kender det onde, som sker, når en regent kun søger sin egen interesse, sit eget velfærd, sin egen fremgang og forøgelse af egen magt, uden at tage hensyn til, hvorledes det går andre. Måske er en af de mest rosværdige karakteregenskaber hos dem, der har udøvende magt i statsanliggender, den, at være villig til at ofre alt i folkets interesser og ofre sig selv for dem.

Gennem hele historien har ingen regent, ingen statsmand, ingen præsident, konge, kejser eller diktator *nogensinde kunnet sidestilles med Jesus i hans selvopofrelse, først for Gud, og dernæst for hele slægten.* Han drog omkring og gjorde vel (*Apostlenes gern. 10:38*). Han brugte sin kraft til at undervise og helbrede dem, som kom i kontakt med ham under hans daglige offergang. Og til slut faldende han dette vidunderlige liv i tjeneste ved frivilligt at ofre sig selv for at dø korsets grusomme død.

Således beviste mennesket *Jesus Kristus* sin selvopofrelse for dem, over hvem *Gud* har udpeget ham til at regere. Verden vil blive i stand til at tro en sådan ædel karakter, når den hører om ham og bliver opmærksom på, at hans længe lovede rige er blevet oprettet på jorden og vil fungere som en verdensregering til velsignelse for folket.

En præst og konge.

Navnet *Jesus* betyder en, der frelser — *en frelser*. Men *Guds* plan for at frelse menneskeslægten fra synd og død er så omfattende, og til forståelse af alle dens forskellige træk — har *Gud* gennem sit ord givet *Jesus* mange og forskellige titler, der hver har sin særlige betydning i den måde, hvorpå han vil bringe frelse til den døende slægt. En af titlerne er „præst“.

Når vi tænker på titlen „præst“, må vi ikke tænke på, hvor meget dette ord er blevet misbrugt indenfor de forskellige grupper i kristenheden, men vi skal snarere gå tilbage til det gamle testamente og bemærke os betydningen, der oprindeligt var knyttet til det. *Gud* udpegede præster til at tjene *Israel* i folkets stilling til ham. Deres arbejde var dobbelt, de frembar ofre og fremførte derefter velsignelser til folket på grund af offergaverne.

Således er det med *Jesus*. Han har allerede tjent som præst ved at ofre sig selv, og han vil senere udstrække velsignelserne med tilbud om det evige liv til verden, disse er blevet gjort tilgængelige ved hans selvopof-

relse. Præsterne i Israel ofrede dyr, men med Jesus var det anderledes, han måtte ofre sig selv.

Gud har også bestemt Jesus til at blive jordens konge, og i Hebraerne 6:20, 7:1,2, sammenfatter apostelen disse to tjenester i Jesu person, og således erindres vi om, at han både vil regere over folket og velsigne det. Om denne præste-konge skriver profeten: „Og alle konger skulle tilbede ham, alle hedningerne skulle tjene ham, thi han skal fri den fattige, som råber, samt den elendige, som ingen hjælper har. Han skal spare den rige og fattige og frelse de fattiges sjæle. Han skal udløse deres sjæl fra undertrykkelse og fra vold, og deres blod skal være dyrebart for hans øjne“. Salme 72:11, 12, 13, 14.

En profeti af denne art kan kun værdsættes i lyset af Guds løfter, der går ud på, at Jesus vil regere over jorden i et tusinde år. Det er ikke et spørgsmål om, at folket skal akceptere hans kongeværdighed, før han kan regere. Der er en bestemt tid i Guds plan for oprettelsen af Jesu rige på jorden, og vi lever nu i begyndelsen af den tid. Det er derfor, at de forskellige regeringer på jorden bliver mere og mere hjælpeløse i deres anstrengelser for at holde folket under kontrol. I en anden profeti om Jesus som jordens ny konge, får vi at vide, at han først vil sønderbryde dem ligesom „pottemagerskår“. Allerede nu kan vi se begyndelsen af den ny konges arbejde. Salme 2:5—12.

En dommer.

En anden titel, Skriften tillægger Jesus, er „Dommer“. Som dommer vil han også være til velsignelse for folket. Salmisten skrev om Jesus: „Han vil skaffe de elendige iblandt folket ret, han skal frelse den fattiges børn og knuse voldsmanden“. Salme 72:4. Folkets store „undertrykker“ voldsmanden igennem alle tidsaldrer har været Satan, djævelen. Gennem bedrag har han slavebundet menneskenes sind og derved hindret dem i at kende og tjene den sande Gud, og at kende og tjene Gud på den rigtige måde betyder evigt liv.

Almindelige fejlagtige forestillinger om Dommens Dag har hindret mange i at anerkende Jesus som menneskehedens store Dommer. I stedet for at glæde sig til dommens dag, som er en velsignelsens tid, har de frygtet dens komme og troet, at den ville medføre undergang for næsten enhver. Imidlertid vil tusindårsriget, som er dommens dag, i virkeligheden blive en velsignelse for folket, når Jesus „vil dømme jorderige med retfærdighed“. Apostlenes gern. 17:31.

Da vore første forældre syndede imod den guddommelige lov, bragte de dem selv og deres afkom under dødens forbandelse, men, som vi har

set, skaffede Jesus ved sin død — som menneskets Genløser — en udvej til at undslippe denne forbandelse. De velgerninger, som Jesus ved sin død har skaffet adgang til, kan kun opnås ved at tro på hans udgydte blod og gennem lydighed mod den guddommelige lov. Men Paulus rejser det spørgsmål: „Hvorledes skulle de tro den, som de ikke have hørt.“ Romer 10:14. Indtil nu har kun få hørt om Jesus på en så tydelig måde, at det har været muligt for dem at tro på ham, og skriften åbenbarer, at Tiden, hvor de vil få lejlighed til dette, vil blive under den kommende Dommens Dag.

Dommens Dag vil derfor blive en oplysningens dag for folket. Paulus antyder dette i sin prædiken på Marshøjen i Athen, hvori han sætter „vankundighedens tider“ i modsætning til den dag, som Gud har udpeget til at „dømme jorderige med retfærdighed ved en mand, som han har beskikket dertil“, nemlig Jesus Kristus, den retfærdige (Apostlenes gern. 17:31). Det vil blive „rette tid“, når den store kendsgerning, at Jesus døde for hele verdens synder, vil blive „bevidnet“ eller gjort kendt for hele menneskeheden (I Tim. 2:4—6).

At Dommens Dag vil indbefatte folkets oplysning er fortalt i Åbenbaringen 20:12, der fortæller, at „bøgerne“ vil blive åbnet, og at ethvert menneske vil blive dømt „efter det, der er skrevet i bøgerne“. Nogle tror fejlagtigt, at disse „bøger“ indeholder optegnelser over hver enkelt af den hele menneskeslægts forgangne liv, og åbningen af bøgerne betyder for dem, at alle skal have gennemgået deres gode gerninger og deres synder på dommedag og så blive dømt værdig eller uværdig til evigt liv på basis af disse optegnelser.

Men der er intet i Skriften, der berettiger til at drage denne slutning. Beretningen erklærer, at folket skal dømmes efter det, der er skrevet i bøgerne, og Jesus siger, at det vil blive hans „Ord“, der vil dømme folket til den tid. (Johs. 12:48). Man må derfor forstå, at åbningen af disse symbolske bøger tilkendegiver en åbenbarelse af sandheden som målestok for dommen.

I Esajas 29:11,12 finder vi en lignende tanke. Her bliver der talt om „en bog“. Det er en forseglet bog, som ikke kan åbnes for en tid hverken af lærte eller ulærte. Men profetien viser, at denne bog bliver åbnet til slut, og den døve og den blinde vil blive i stand til at høre og se, hvad der er skrevet i den. Som et hele minder profetien om en åndelig for mørkelse, der har indhyllet folket under syndens og dødens herredømme, og forsikrer os om, at den tid vil komme, da mørket vil blive bortskaffet, og folket sat i stand til at kende den guddommelige vilje.

Det er denne fremtidige oplysningens dag, som Bibelen betegner som

Dommens Dag, den dag Jesus vil dømme verden i retfærdighed. Det vil ikke blot blive en dag, hvor dømme fælder, og straffe udmåles. Før dette sker, vil folket komme på prøve; for Dommens Dag vil indbefatte en rimelig prøvetid, under den oplysning, som vil blive givet alle på den tid.

Dette vil blive den første virkelige lejlighed, verden vil få til at tro på Kristus og modtage evigt liv. Alle kom under forbandelsen ved Adam, og størstedelen går i graven uden at vide, at Kristus døde for dem, for at de kunne få lejlighed til at undslippe dødens straf, som ved arv hviler på dem. De vil derfor på Dommens Dag blive opvakt fra de døde, blive oplyst om Jesus og udfra denne oplysning vil de få lejlighed til at modtage Guds gave, adlyde rigets love og leve for evigt.

Vidunderlige Rådgiver.

Esajas 9:6,7 er en forunderlig profeti om Jesu fødsel og den verdensomspændende regering, for hvilken han vil være konge. For at hjælpe os til bedre at fatte, hvad hans regering vil betyde for folket, giver denne profeti ham adskillige meget betydningsfulde titler. Profetien siger: „Hans navn kaldes *Under, Rådgiver, vældige Gud, Evighedsfader, Fredsfyrste*“.

Nogle hebraiske lærde hævder, at der ikke skal komme efter ordet „Under“, at det kun er et tillægsord ligesom ordet „vældige“ i titlen „vældige Gud“ og ordet „evighed“ i „Evighedsfader“. Vi ved naturligvis, at Jesus er vidunderlig. Lige meget fra hvilket synspunkt, vi betragter Mesteren, er han vidunderlig. Men det synes rimeligt, at dette sted særligt fortæller os, at Jesus er en „*vidunderlig rådgiver*“.

Benævnelsen „rådgiver“, der er brugt i denne profeti, betyder mere end en, der giver råd. Det er snarere ligesom vort ord befuldmægtiget (defensor) d. v. s. en person, der repræsenterer (forsvarer) en klient foran retens skranke. Det vil blive i denne egenskab, at Jesus vil virke, når han tjener „som midler imellem Gud og mennesker“. (I Tim. 2:4—6). Hans arbejde som rådgiver vil blive meget nær beslægtet med hans gerning som dommer. I begge tilfælde vil han handle med folket med det mål for øje at fuldbyrde dets fortilgelse med Gud og på dette grundlag give dem det evige liv.

Og Jesus vil i sandhed blive en „vidunderlig rådgiver“ og en retfærdig dommer. I en anden profeti læser vi om denne fremtidige folkets dommer: „Og Herrens Ånd skal hvile over ham, visdoms og forstands Ånd, råds og styrkes Ånd, Herrens kundskabs og frygts Ånd. Og han lyst skal være i Herrens frygt, og han skal ikke dømme efter det, hans øjne se, ej heller holde ret efter det, hans øren høre, men han skal dømme de ringe med ret-

færdighed og holde ret for de lidende i landet med oprigtighed.“ Esajas 11:2-4.

I sandhed, En med sådanne kvalifikationer vil behandle folket med retfærdighed, og vi kan være sikre på, at under hans regering vil de, som ønsker at vende tilbage til Gud og modtage velsignelserne af det evige liv på en fuldkommen jord, blive givet enhver lejlighed til at opnå dette.

Vi må særlig lægge mærke til, at han forsikrer om, at han ikke vil dømme hverken efter, hvad han ser eller hører. De mest duelige af alle verdens dommere har altid været begrænset til at træffe deres afgørelser, efter hvad de kunde se eller høre — de har ikke kunnet se ind i folks hjarter og finde det skjulte motiv til det, der blev sagt, eller om deres ord og opførsel gav falske forestillinger om de virkelige kendsgerninger i deres liv. Men Jesus vil ikke således blive begrænset, for — begavet med guddommelige opfattelsesevner — vil han kende sandheden om alle uden hensyn til, hvad der bliver sagt. Intet under, at Paulus hævder, at verden vil blive *dømt med retfærdighed* ved en mand, som Gud har beskikket! Apost. gern. 17:31.

Vældige Gud.

Vældige Gud er en anden titel, der er tilskrevet Jesus (Esajas 9:6). Dette betyder ikke, at Jesus er den „almægtige Gud“, men det betyder, at han er blevet ophøjet til det guddommelige plan, og det behager Skaberens, at han bliver anerkendt som en mægtig Gud og tilbedt. I Johs. Evang. 5:22,23 får vi at vide, at den Himmelske Fæder har givet Sønnen hele dommen, og at HAN ønsker, at alle skal ære Sønnen, ligesom de ærer HAM.

I Esajas 53:12 bliver vi atter gjort opmærksom på Jesu høje stilling i det guddommelige plan. Det er i dette kapitel, at Genlæserens lidelse og død for hele verden bliver profeteret. På grund af Hans trofasthed, lover Skaberens: „Derfor vil jeg give ham del med den store“. (Eng. overs.) Dette blev opfyldt, da Jesus blev oprejst fra de døde og ophøjet til at sidde ved Gud's højre hånd. Der blev han den mægtige Gud, den Ene, hvortil den hele verden kan vende sig om hjælp i nøden, og fra hvem, — da han er Guds repræsentant, — den kan vente at modtage velsignelserne og frølsen fra død og synd.

En anden profeti om Jesus forudsagde, at hans navn skulle være „Immanuel“, der betyder „Gud med os“ (Esajas 7:14). Dette skal ikke forstås således, at Jesus er den Almægtige Gud, Skaberens selv, men snarere at han skal være Guds repræsentant. At Jesus kom til jorden for at dø for menneskeheden var en vidunderlig åbenbarelse af Guds kærlighed (Johs.

evang. 3:16). Hans mirakler var talende vidnesbyrd om guddommelig magt, den magt, den herliggjorte Kristus vil tage i brug ved helbredelse af alle de syge, og ved opvækkelse af alle de døde.

Skriften erklærer, at hvad angår den almægtige Skaber, *Jehovah*, kan intet menneske se ham og leve (2. Mosebog, 33:20). Men i Jesus så menneskene Guds herlige karakteregenskaber åbenbaret og igennem lovene i hans rige vil de i endnu højere grad erkende, at gennem ham er Gud den almægtiges retfærdighed, visdom, kærlighed og magt blevet virksom til evig velsignelse for dem. Da vil folket med glæde anerkende ham som Guds repræsentant, og forstå åbenbarelsen af Guds nærværelse i deres midte.

Mikael skal stå frem.

I Daniel 12:1 finder vi en lignende titel, der er tilegnet Jesus, nemlig „Mikael“. Benævnelsen Mikael betyder bogstaveligt „hvem er lig Gud“, det er en, der virker som Guds repræsentant. I denne særlige profeti læser vi, at når „Mikael står frem“ vil der komme „en trængselstid, som der aldrig har været, siden et folk blev til.“ Med andre ord beskriver denne titel Jesus som ham, der omstyrter denne verdens riger som en forberedelse til den fulde oprettelse af hans retfærdige styre på jorden.

Medens vi er vant til at tænke på Jesus i forbindelse med begreberne venlighed og fred, vil åbenbarelsen af hans myndighed og magt mod ondskaben og jordens ugudelige institutioner forårsage trængsler, „en trængselstid, som aldrig har været, siden et folk blev til.“ Vi er endog nu vidne til begyndelsen af denne ødelæggende trængsel, der skulle komme over jordens nationer ved slutningen af denne tidsalder. Ja i Esajas profeti 11:2—9, hvor vi læser, at Jesus vil dømme den fattige med retfærdighed, får vi også at vide, at „han skal dræbe den ugudelige med sine læbers ånde“.

Og fordi han udviser en sådan grundighed i at udrydde al ugudelighed og alle dem, der gør ondt på jorden, vil der tilsidst komme fred og ro til folket. Det er denne universelle tilstand af lykke og velbehag, der vil følge efter ødelæggelsen af alle fjender af Gud og retfærdigheden under Kristi regering, — endog selve døden (1. Kor. 15:26). — Og denne lykkelige periode er i profetien symboliseret ved billedet af alle jordens forskellige dyr, der lever fredeligt med hinanden, når „Ulven skal bo hos lammet og leoparden ligge hos kuddet — — og en liten dræng skal drive dem.“ Esajas 11:6.

Dette er vor Gud.

I Esajas 25:6—9 er Jesus endnu en gang omtalt som Gud. I det 9' vers læser vi, at folket anerkender de velsignelser, det vil modtage under Kristi

riges styre, med ordene: „Se, dette er vor Gud, vi have håbet på ham“. Og hvilke er så de velsignelser, der vil blive udøst over menneskehejen, der udtrykker sin påskønnelse og anerkendelse af deres store velgører?

Vers 6 i profetien fortæller os om et fedt „gæstebud“, Herren vil gøre for alle folkeslagene. Dette er naturligvis et symbolsk gæstebud, der er tegn på opfyldelsen af andre af Guds løfter, om velsignelsen af fred og evigt liv, der vil blive tilstået folket. Ved et „gæstebud“ uddeles der, så alle bliver tilfredse, og i Haggaj 2:7 læser vi, at „alle folkenes attrå skulle komme“. (Eng. overs.)

Dette vil i sandhed blive et „gæstebud“, men ikke desto mindre forklarer Herren i profetien, at før folkeslagenes ønsker bliver tilfredsstillet ved de rige velsignelser, som han vil udøse over dem igennem Jesus, vil han ryste alle folkene. „Og jeg vil ryste alle folkene og alle folkenes attrå (ønsker) skulle komme“. (Eng. overs.) Vi befinder os nu i den tid, hvor „folkene bliver rystet“, og snart vil Kristi riges velsignelser blive åbenbaret for folket, snart vil „gæstebudet“ blive udstrakt til alle nationerne.

I det 7. vers i Esajas 25 læser vi, at Herren vil „borttage sloret, med hvilket alle folkeslag er tilsøredede, og dækket, hvormed alle hedninger er bedækkede“. I symbolsk sprog forsikrer Herren os således, at folkets åndelige blindhed vil blive borttaget. I Zefanias 3:9 læser vi, at Herren vil „omskifte læberne til rene for folkene“, og dette resulterer i, at de alle vil påkalde Herrens navn „og tjene ham endrægtigt“. Satan bliver bundet under Kristi tusendårige regering, og i stedet for, at Satan gør sin forblindende indflydelse gældende, for at vende folket bort fra Gud, vil kundskaben om Herren fylde jorden, og alle vil kende Herren og forstå, hvorledes de skal tjene ham på rette måde. Jobs åbenbaring 20:1—3, Habakuk 2:14, Jer. 31:34.

Vers 8 i Esajas profeti, kap. 25, siger: „Han skal opsluge døden for evig og den Herre skal aftørre gråden af alle ansigter“. Hvilken vidunderlig udsigt, der her er sat frem for den døende verden i dette velsignede løfte. Det, der bliver opslugt, bliver til intet, er ikke mere.

Det er åbenbart, at apostelen Paulus tænkte på dette løfte fra Gud, da han skrev, at Kristus vil regere, indtil alle fjenderne var lagt under hans fødder, og at den sidste fjende, der skal tilintetgøres, er døden. I Kor. 15:25, 26.

At døden skal høre op er i sig selv et langt stykke på vej hen mod den lykkelige tilværelse, hvor tårerne aftørres fra alle ansigter, for døden er en af hovedårsagerne til sorg. Tænk på en verden, hvor døden ikke findes! Hvor vidt forskellig vil den ikke blive fra verden idag? Der skal ikke

findes sygdom eller smerte mere, ingen tegn på alderdomssvækkelse, og det vil ikke blive nødvendigt at lægge planer for det, der idag er uundgæeligt, nemlig dødens komme og behovet for en begravelse.

Det er ikke underligt, at da folket vil anerkende, at alle disse herlige velsignelser kommer til dem igennem Jesus, og fordi han døde for dem og nu hersker over dem, da vil de besvare hans velsignelser med at sige: „Se, dette er vor Gud, vi have håbet på ham og han skal frelse os; dette er Herren, vi have håbet på ham, vi ville fryde og glæde os ved hans frelse“. (Esajas 25:9). Således skal „hvort knæ bøje sig og hver tunge skal bekende, at Jesus Kristus er herre til Gud Faders ære“. (Filippen-serne 2:10, 11).

Evighedsfader.

Esajas erklærer, at Jesus også vil blive „Evighedsfader“. Dette betyder imidlertid ikke, at han er den Ene, vi som kristne henvender os til som vor „Himmelske Fader“. Ordet fader betyder livgiver, og en „Evighedsfader“ vilde være en, som giver evigt liv. Det er dette, Jesus vil gøre for alle dem, som under tusindårsriget tror på ham og adlyder lovene i hans rige. Det liv, som menneskene her har modtaget af deres naturlige fader, har været usikkert og kort, men alle, som da kommer til Jesus, vil blive givet evigt liv.

Der er andre steder i skriften, som kaster lys over dette punkt i den guddommelige plan, der går ud på at give folket liv igennem Jesus. Et af dem er i Korinthier 15:45, 47. Her henviser apostelen til Jesus som den „sidste Adam“ og erklærer, at i opstandelsen fra de døde blev han til en „levendegørende Ånd“, d. v. s. et åndeligt væsen, udstyret med magten til at give liv til andre. Før at vogte os mod den tanke, at Jesus som den „sidste Adam“ vil herske over og velsigne folket som et menneskeligt væsen, forklarer Paulus, at den „sidste Adam“ er „Herren fra himmelen“.

Det er betydningsfuldt, at den forherligede Jesus er den „sidste Adam“. Paulus erklærer, at den „første Adam“ var af jord, jordisk. Adam og hans hustru fik bud om at mangfoldiggøre sig og fylde jorden med deres afkom. Således blev han den oprindelige fader til den menneskelige slægt. Da han imidlertid syndede mod den guddommelige lov, bragte han fordømmelse over sig selv, nemlig straffen død. Dette betød, at han kun kunne overføre et mål af liv til sit afkom, for de arvede hans ufuldkommenhed og kom således automatisk under dødens forbandelse. Således avlede den „første Adam“ slægten i en døende tilstand.

Men det vil blive noget ganske andet med den „sidste Adam“. Når vi betragter hans arbejde, kunne vi sige, at medens den „første Adam“ avlede slægten i en døende tilstand, vil den „sidste Adam“ genføde den „før-

ste Adam's børn og sætte dem i stand til at opnå evigt liv. Således vil han blive „Evhighedsfaderen“. Og Jesus selv beviste til tusindårsperioden, når han sammen med sin menighed vil dømme folket i tiden for „genfødslen“. Math. 19:28.

Det er i overensstemmelse med dette, at profeten Esajas i 53:10 fortæller os, at Jesus skal „se sød“. Vers 8 i dette kapitel taler om, at han er bortrevet fra de levendes land, og at der ikke var nogen til at tale om hans slægt — d. v. s. at han ikke giftede sig og stiftede familie, som mænd almindeligvis gør. Derfor har Jesus ingen naturlige efterkommere, ingen til „at tale om hans slægt“.

Som profeten imidlertid havde, „skal han se sød“, det betyder, der vil blive oprejst ham børn, ikke på den almindelige måde, men fordi han som verdens genløser kommer i den stilling at kunne give folkeslagene liv, derfor vil han blive deres livgiver eller fader. Profeten skriver, at „fordi hans sjæl har haft møje, skal han se det, hvorved han skal møttes“. — Esajas 53:11.

Det er forbundet med „møje“, når børn kommer til verden, og profeten bruger her ordet i forbindelse med den måde, hvorpå Jesus vil give liv til folket. Det bliver igennem hans sjæls „møje“. Denne „møje“ er levende beskrevet i det 53. kapitel i Esajas. Det fortæller os, at han var „foragtet og ikke at regne iblandt mænd, en mand fuld af pine og forsøgt i sygdom“, og fremdeles læser vi, at han blev ført „som et lam, der skal slagtes“, og at han „er såret for vore overtrædelser“ og „gjort elendig“.

Ja, dette var i sandhed „møje“, der fortsattes lige indtil korset og endte, da han ud fra sit bristende hjerte råbte: „Det er fuldbragt“. Men som resultat af al denne møje kommer et nyt *genfødsels* liv for alle børn af den „første Adam“, der vil modtage dette på betingelse af tro og lylighed. Og således „fordi hans sjæl har haft møje, skal han se det, hvorved han skal møttes“; at talløse millioner vil tiljuble ham som deres fader, deres livgiver og med en rust prise ham og synge: „Vi ville fryde og glæde os ved hans frelser“. Priset være Gud for hans store gave til menneskeheden „Evhighedsfaderen“.

Freds fyrsten.

Jesus, verdens frelser, vil også blive „Freds fyrsten“ (Esajas 9:6). Englene, der forkyndte Jesu fødsel, sang om denne lykkelige tilstand „fred på jord“, og til slut vil denne forudsagte fred blive en herlig virkelighed i stedet for, at menneskene nu kun synger om den ved juletid. Jesus bliver den store Konge i Guds Hus, der vil udgøre det „bjerg“ — eller rige,

der vil blive „grundfæstet ovenpå bjergene og opløjet over højene“. (Mika 4:1). Når jordens nationer tilsidst erkender det håbløse i deres egne anstrengelser for at oprette fred i stedet for det kaos, der hersker i verden idag, vil de sige: „Kommer og lad os gå op til Herrens bjerg (Kristi rige), at han må lære os sine veje, og vi må vandre på hans stier“. Mika 4:2.

Og når nationerne således søger Herrens veje og er villige til at følge dem, vil de, som profeten erklærer: „Omsmøde deres sværd til hakker og deres spyd til haveknive, et folk skal ikke løfte sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere øve sig i krig“. (Mika 4:3). Således vil Fredsfyrsten oprette fred imellem nationerne.

Men han vil gøre mere end at oprette fred blot imellem nationerne. Dette ville stadig efterlade strid og forvirring indenfor landenes grænser. Som *Fredsfyrste* vil Jesus oprette universal fred, hvilket betyder fred imellem nationerne, og fred indenfor landenes grænser, fred i samfundene og fred i hjemmene og det vigtigste af alt — fred i hjertene hos alle dem, der igennem ham modtager den guddommelige nådes forsyrg og adlyder lovene i det rige, hvor han skal herske som konge.

Denne hjertets fred kommer som resultat af at have fred med Gud. Skriften fremstiller menneskeslægten i verden idag som bortkødt fra Gud igennem onde gerninger. Men den store Fredsfyrste, der tjener som midler, rådgiver og dommer, vil udvirke forligelse imellem Gud og mennesker. Menneskeslægten vil ikke mere være i oprør og strid mod Skaberen. De vil da være i harmoni med ham og nyde hans åsyns gunst og få det evige liv. Salme 30:6.

„Lammet i al Evighed“.

Jesus, verdens frelser, er i Åbenbaringen 5:6, 11—13, skildret som et slagtet lam. Der er hentydet til denne symbolske beskrivelse af Jesus mange steder i skriften. I Esajas det 53. kapitel er det brugt meget omfattende i en profeti, der beskriver lidelsen og døden af verdens frelser. Apostelen Peter forklarer, at profetierne ikk alene forudsiger Jesu lidelse, men også den derpå følgende herlighed. (I. Peter: 1:11), og i Åbenbaringen 5:13 er der fremført en vidunderlig beskrivelse af denne forudsagte herlighed. Vi citerer: „Og hver skabning, som er i himmelen og på jorden og under jorden og på havet, ja alt, hvad der er i dem, hørte jeg sige: Ham, som sidder på tronen og lammet tilhører velsignelsen og æren og prisen og magten i evighedernes evigheder“.

Her bliver den fuldstændige forligelse med Gud fremsat, en altomfattende forligelse, der fuldbyrdes ved „Lammet, der blev slagtet“, således

at enhver skabning vil synge Guds og Lammets pris. Dette betyder ikke universal frelse i den forstand, at ethvert individ vil blive frelst uden hensyn til hans tro eller vantro, for i en anden profeti læser vi, at de, der ikke vil adlyde den profet, „skal udryddes af folket“, (Ap. G. 3:19—23). Det betyder imidlertid, at de, der opnaar velsignelsen af evigt liv, der er forskaffet dem ved ofret af Guds lam, vil blive genoprettet til harmoni med Faderen og ære *ham* og hans elskede søn, hvem Gud gav, for at han kunne blive deres frelser.

Med Lammets.

Lammets, der blev slagtet for verdens synder og nu er ophøjet til Guds højre hånd for at blive jordens konge — „løven af Judas stamme“ (Åbenbaringen 5:5, I. Moseløg 49:9) er senere i Åbenbaringen beskrevet som Lammets, der står på Zions bjerg (Åbenbaringen 14:1). Dette er et symbol på hans kongelige myndighed og ophøjelse. (Salme 2:6—9). I dette sindbillede af Zions bjerg læser vi, at andre skal være sammen med Lammets i den ophøjede stilling — 144.000 andre.

„Dette er dem“, læser vi, „som følger Lammets, hvor det går“. (Åbenbaringen 14:4). Det er de samme, der henvises til i Åbenb. 20:4, hvor vi læser, at de ofrede deres liv „for Jesu vidnesbyrd og for Guds ords skyld“, hvorfor „de blev levende og blev konger med Kristus i tusinde år“. Apostelen Paulus omtaler disse som „Guds børn“, og „når vi er børn, er vi også arvinger og Kristi medarvinger“. Romer, 8:16—17.

Disse er kort sagt Kristi sande menighed, kaldet ud af verden under den nuværende tidsalder, og ved at vise trosfasthed i guddommelig tjeneste og ved at sætte livet til for denne sag, vil de sammen med Jesus få del i tusindårsrigets ære og herlighed. De vil regere med ham som præster og konger (Åbenb. 20:6). De vil blive dommere sammen med ham (I. Kor. 6:2—3). De tjener sammen med ham som „Forligelsens tjenere“ (II. Kor. 5:18). Kort sagt, de vil få del i den store ære af Jesu høje embeder, i den guddommelige plan for at forlige en fortabt verden med Gud. De vil endda få del i hans himmelske bolig. (Johs. 14:1—3).

Som Kristi brud vil menigheden få del med ham i det herlige fremtidige arbejde at give liv til den døende menneskeslægt, og genoprette alle de villige og lydige til den fuldkommenhed i sind og legeme, der gik tabt ved syndefaldet. „Ånden og bruden siger kom“, står der i Åbenbaringen, „og den, som vil, han modtager livsens vand uforskyldt“. Hvilken herlig fremtidsudsigt! Åb. 22:17.

I Esajas 11:1 bliver Jesus omtalt som „et skud af Isaïas stub“ — Davids fader — men i Åbenbaringen 22:16 forklarer Jesus, at han er både

Davids „rodskud“ og „slægt“ og „den strålende morgestjerne“. Såvidt angår Jesu jordiske slægt, da nedstammer han fra David, „det er et skud af slægten“. Men som Frelser og Livgiver bliver han „Davids rodskud“, hans livs kilde. Og ikke alene vil David modtage livet igennem Jesus, men som vi har set, får hele menneskeslægten ligeledes lejlighed til at opnå det evige livs gave, der står til rådighed for den igennem hans genløsningsværk.

Morgenstjernen.

Som vi har set, taler Jesus om sig selv som „Morgenstjernen“. I Malakias 4:2 bliver han beskrevet som „retfærdighedens sol“, der vil opgå med „lægedom under sine vinger“. Ja, under den guddommelige velviljes varmende og helbredende stråler, der udstråler fra ham under tusindårsriget, vil hele menneskeslægten få lejlighed til at blive helbredet — genoprettet til fuldkomment liv. Men før han skinner som „retfærdighedens sol“, stråler han i hans sande efterfølgeres hjerter som „morgenstjernen“.

Morgenstjernen kommer tilsyne, lige før solen står op. For at holde sig til dette billede, antyder profeterne, at før den fuldstændige oprettelse af Kristi rige — før verden anerkender retfærdighedssolens varmende og helbredende stråler — vil Herrens eget folk anerkende nærværelsen af den nye konge igennem profetierne og tidens tegn. Med andre ord, ser de ham som „morgenstjernen“, medens verden stadig sover og er uvidende om betydningen af de vigtige begivenheder, der finder sted omkring den. II. Peter 1:19.

Vi tror, at „morgenstjernen“ allerede er synlig med troens øje, og at verdens kaos og mørke snart vil vige pladsen for ro og orden, under myndighed af Jesus, *Jordens nye konge*. Det er en strålende udsigt, og vi beder indtrængende alle om at undersøge skriftens profetiske vidnesbyrd mere omhyggeligt og lade dens hellige sider forsikre os om, at Jesus, der blev født i Bethlehem for næsten to tusind år siden, som døde på korset som menneskenes genløser — som blev oprejst fra de døde som et guddommeligt væsen, nu er nærværende og er ved at åbenbare sig for verden gennem opfyldelsen af alle Guds vidunderlige forjættelser, hvilke beskriver de rige og omfattende velsignelser af sundhed og liv, som hele menneskeslægten snart vil få den store forret at få adgang til.